

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **SOGNA s.r.o.**, IČO: 05248833
sídlem V přístavu 1586/2, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M.
sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. 1984-2/2019-900000-317

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 5. 4. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 27. 2. 2019, č. j. 1984-2/2019-900000-317

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

(dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí - platebnímu výměru Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též správní orgán I. stupně“ nebo „správce daně“) ze dne 29. 11. 2018, č. j. 521490/2018-510000-32.1 (dále též „platební výměr“) a tento platební výměr potvrdil.

2. Správce daně platebním výměrem vyměřil žalobkyni nárok na vrácení spotřební daně z piva podle § 14 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) za zdaňovací období srpen 2018 ve výši 0 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobkyně namítla, že splnila veškeré podmínky pro navrácení spotřební daně podle § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních.
4. Ohledně podmínky uvedené v § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních uvedla, že neoznámí správci daně, že v souvislosti s dopravami vybraných výrobků bude uplatňovat nárok na vrácení spotřební daně, není důvodem pro zamítnutí nároku na vrácení spotřební daně. Závěr žalovaného, že nebyly odstraněny pochybnosti ohledně dne zahájení jednotlivých doprav, k nimž se vztahovaly zjednodušené průvodní doklady č. 4/04/2017, 5/04/2017, 1/05/2017 a 2/05/2017, není správný.
5. Žalobkyně poukázala na čl. 11 a čl. 33 odst. 6 směrnice Rady 2008/118/ES o obecné úpravě spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „směrnice 2008/118“) a uvedla, že řádné daňové přiznání ke spotřební dani z piva za období srpen 2018, které bylo vyplněno včetně sloupce 7 (nárok na vrácení daně), je třeba chápat jako žádost o vrácení spotřební daně a jako oznámení o uplatnění nároku na vrácení daně ve smyslu § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, tj. podáním daňového přiznání byla předmětná podmínka splněna.
6. Smyslem úpravy vrácení spotřební daně při vývozu zboží do jiného členského státu EU je podle žalobkyně zabránit fiktivním prodejem zboží za účelem následného podvodného nárokování spotřební daně, avšak v daném případě bylo prokázáno, že spotřební daň byla odvedena v ČR a že stejné zboží bylo opětovně zdaněno spotřební daní v Polsku. Proto je podle žalobkyně třeba aplikovat názor o nemístně přepjatém formalismu trvání na podmínce zakotvené v § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 Afs 108/2008 – 59. Obdobně tuto otázku řeší i rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 30. 5. 2013 ve věci C-663/11 Scandic Distilleries (dále jen „rozsudek C-663/11“).
7. Ke splnění podmínky podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních žalobkyně uvedla, že zjednodušené průvodní doklady byly správci daně předloženy. Podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o spotřebních daních byla žalobkyně povinna předložit správci daně navrácené vyhotovení zjednodušeného průvodního dokladu potvrzeného příjemcem, přičemž přesně takové zjednodušené průvodní doklady byly správci daně předloženy.
8. Žalobkyně označila za nepravdivé tvrzení žalovaného, že nesplnila povinnost stanovenou v § 14 odst. 2 písm. d) zákona o spotřebních daních. Z doložených podkladů bylo prokázáno, že proběhlo dvojí zdanění téhož zboží touž daní ve dvou členských státech Evropské unie. Z předložených potvrzení o zaplacení daně v členském státě podle žalobkyně vyplývá, že spotřební daň byla prokazatelně uhrazena v České republice i v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Polsku, a byla tak porušena unijní zásada zákazu dvojího zdanění. Žalobkyně setrvala na tom, že je třeba aplikovat názor vyplývající z rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 Afs 108/2008 – 59, a to bez ohledu na to, že se týkal odlišností vůči předchozí právní úpravě, neboť spotřební daň byla prokazatelně uhrazena ve dvou členských státech.

9. Žalobkyně má za to, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a následně i nesprávným právním závěrům a rozhodl v rozporu s judikaturou, neboť dvojí zdanění téhož zboží touž daní ve dvou členských státech EU bylo jasně prokázáno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně převážně opakuje odvolací námitky, které již byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalovaný odmítl, že by podané daňové přiznání bylo oznámením ve smyslu § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, a to již z toho důvodu, že toto oznámení má být provedeno před samotným odesláním vybraných výrobků do jiného členského státu.
11. Podmínka uvedená v § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních nebyla podle žalovaného jen formální, totéž platí i o ostatních podmínkách pro nárok na vrácení daně uvedených v § 14 odst. 2 písm. b) až f) téhož zákona. Žalovaný odmítl, že by bylo třeba na věc vztáhnout právní názor vyplývající z rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 Afs 108/2008 – 59, neboť ten se týkal staršího nejasného znění právní úpravy a řešil odlišnou situaci, kdy zákon o spotřebních daních vyžadoval, aby byl nárok na vrácení daně uplatněn ještě dříve, než vznikl. Současné znění § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních však žádné pochybnosti nevyvolává, jde o jedinou podmínku, kterou je třeba splnit ještě před odesláním výrobků, uvedených do volného daňového oběhu, do jiného členského státu. Nesplnění nelze dodatečně zhojit a v případě neprokázání splnění podmínky dle písm. a) předmětného ustanovení je nárok na vrácení daně vyloučen, neboť vůbec nevznikl. Potvrzené přijetí vybraných výrobků již jen z logiky věci nemohlo časově předcházet oznámení budoucího záměru uplatnit nárok na vrácení daně, které podle zákona musí být učiněno před odesláním vybraných výrobků. Právní úprava, tj. znění § 14 zákona o spotřebních daních účinném od 1. 7. 2005 byla jednoznačná a její zpřesnění (narovnání podmínky v podobě předchozího oznámení) odstranilo judikaturou vytýkané nedostatky, ale také definitivně vyvrátilo oprávněnost žalobkyně nároku na vrácení daně pro absenci předchozího oznámení. Z předložených zjednodušených dokladů ze dne 29. 5. 2017 a z potvrzení o přijetí vybraných výrobků polským příjemcem na těchto dokladech dle žalovaného jasně vyplývá, že dopravy se uskutečnily před 18. 4. 2017 a 10. 5. 2017 a zjednodušené průvodní doklady byly vystaveny až po uskutečnění doprav.
12. Žalovaný měl za to, že správně posoudil skutkový stav, správně na něj aplikoval právní předpisy a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami a argumentací žalobkyně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání před soudem

13. Z účasti u jednání před soudem dne 22. 6. 2022 se žalobkyně a její právní zástupce omluvili, soud proto k jejich žádosti věc projednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

14. Žalovaný při jednání před soudem setrval na své stanovisku, odkázal na písemné vyjádření ve věci a obsah napadeného rozhodnutí. Dále upozornil, že žalobkyně neúspěšně uplatňovala nárok na vrácení spotřební daně v dalších 4 zdaňovacích obdobích; ve všech případech byly žaloby městským soudem zamítnuty s tím, že ve dvou případech již rozsudky obstály při přezkumu před Nejvyšším správním soudem.
15. Soud žalobkyni navrhované důkazy neprováděl, neboť tyto jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
17. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu vplynuly následující, pro posouzení věci podstatné skutečnosti:
19. Dne 18. 4. 2017 správce daně obdržel podání žalobkyně označené jako „Oznámení zahájení dopravy“. Prostřednictvím tohoto podání žalobkyně oznámila zahájení dopravy vybraných výrobků (25 600 ks lahví piva) dne 18. 4. 2017 příjemci v Polské republice a uvedla, že v souvislosti s touto dopravou bude uplatňovat nárok na vrácení daně podle § 14 zákona o spotřebních daních. Přílohou podání byl daňový doklad č. 4/04/2017 ze dne 18. 4. 2017.
20. Dne 10. 5. 2017 správce daně obdržel podání žalobkyně označené jako „Oznámení zahájení dopravy“. Prostřednictvím tohoto podání žalobkyně oznámila zahájení dopravy vybraných výrobků (23 016 ks lahví piva) dne 10. 5. 2017 příjemci v Polské republice a uvedla, že v souvislosti s touto dopravou bude uplatňovat nárok na vrácení daně podle § 14 zákona o spotřebních daních. Přílohou podání byl daňový doklad č. 1/05/2017 ze dne 10. 5. 2017.
21. Dne 19. 9. 2018 obdržel správce daně od žalobkyně podání, které obsahovalo řádné daňové přiznání ke spotřební dani z piva podle zákona o spotřebních daních za zdaňovací období srpen 2018 a přílohy vztahující se ke 4 dopravám vybraných výrobků (přůvodní doklady č. 4/04/2017, č. 5/04/2017, č. 1/05/2017 a č. 2/05/2017). Žalobkyně v rámci daňového přiznání nárokovala vrácení spotřební daně z piva ve výši 140 581 Kč.
22. Správce daně měl pochybnosti o správnosti a úplnosti prokázání vzniku nároku na vrácení daně ve smyslu podmínek stanovených § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních, a proto zahájil postup k odstranění pochybností podle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“). Proto dne 10. 10. 2018 vyzval žalobkyni k odstranění pochybností. Konkrétní pochybnosti, uvedené ve výzvě, se týkaly (i) dne zahájení jednotlivých doprav, k nimž se vztahují předložené průvodní doklady č. 4/04/2017, 5/04/2017, 1/05/2017 a 2/05/2017, (ii) absence oznámení o budoucím uplatnění nároku na vrácení daně v případě doprav vybraných výrobků souvisejících s průvodními doklady 5/04/2017 a 2/05/2017, (iii) samotného uskutečnění doprav se zjednodušeným průvodním dokladem, (iv) pravosti předložených potvrzení o zaplacení daně v členském státě a zjednodušených průvodních dokladů, jelikož byly předloženy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

prosté kopie těchto dokumentů, (v) zaplacení spotřební daně na daňovém území ČR v případě dopravy vztahující se k průvodnímu dokladu č. 4/04/2017, jelikož doprava byla příjemcem přijata dříve, než je datum zdanitelného plnění uvedené na faktuře č. 0333004323.

23. Dne 17. 10. 2018 bylo správci daně doručeno podání žalobkyně, kterým reagovala na výzvu, jehož součástí byly zjednodušené průvodní doklady ze dne 29. 5. 2017 a potvrzení o zaplacení daně v jiném členském státě vydané dne 22. 8. 2018.
24. Správce daně vyměřil žalobkyni platebním výměrem vydaným dne 29. 11. 2018 na základě daňového příznání ke spotřební dani z piva, podle zákona o spotřebních daních, za zdaňovací období srpen 2018, nárok na vrácení spotřební daně ve výši 0 Kč, a to z důvodu neprokázání splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 2 písm. a), b) a v případě dopravy, která se měla uskutečnit na základě průvodního dokladu č. 4/04/2017, také neprokázání splnění podmínky uvedené v § 14 odst. 2 písm. d) zákona o spotřebních daních.
25. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila obdobné námitky jako v podané žalobě. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a platební výměr potvrdil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně založil platební výměr na kumulativním nesplnění hned třech podmínek § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních, z nichž každá by i samostatně vedla k vyměření nároku žalobkyně na vrácení spotřební daně ve výši 0 Kč.
26. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně učinila pouze dvě oznámení o zahájení dopravy, z nichž vyplývá, že oznámení jsou učiněna a dopravy vybraných výrobků budou zahájeny ve dnech 18. 4. 2017 (přiložen daňový doklad č. 4/04/2017) a 10. 5. 2017 (přiložen daňový doklad č. 1/05/2017). Kontrolou zjednodušených průvodních dokladů č. 4/04/2017 a č. 1/05/2017, přiložených k daňovému příznání k uplatnění nároku na vrácení daně za zdaňovací období srpen 2018, vyšlo najevo, že oba zjednodušené průvodní doklady jsou datovány (vystaveny) dnem 29. 5. 2017, přičemž však v případě zjednodušeného průvodního dokladu č. 4/04/2017 je potvrzeno přijetí zboží příjemcem dne 20. 3. 2017 a v případě zjednodušeného průvodního dokladu č. 1/05/2017 je přijetí zboží potvrzeno dne 10. 5. 2017. V případě dalších dvou doprav vybraných výrobků, zahrnutých do uplatněného nároku na vrácení daně za zdaňovací období srpen 2018, uskutečněných podle žalobkyně „na základě zjednodušených průvodních dokladů“ č. 5/04/2017 a č. 2/05/2017, pak nejenže oznámení o budoucím záměru uplatnit nárok na vrácení daně absentuje zcela a bez dalšího v jejich případě také není splněna kumulativní podmínka § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, nýbrž ohledně zjednodušených průvodních dokladů u této druhé dvojice doprav platí naprosto stejné závěry jako v případě dvou výše uvedených zjednodušených průvodních dokladů. Zjednodušené průvodní doklady č. 5/04/2017 a č. 2/05/2017 jsou totiž rovněž vystaveny dne 29. 5. 2017, avšak přijetí vybraných výrobků je na nich potvrzeno ke dni 28. 4. 2017 a 18. 5. 2017.
27. Žalovaný proto uznal závěry správce daně, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně splnění kumulativních podmínek stanovených § 14 odst. 2 písm. a) a b) zákona o spotřebních daních v případě všech čtyř nárokovaných doprav vybraných výrobků.
28. Žalovaný uvedl, že data přijetí vybraných výrobků v Polsku (dne 20. 3. 2017, 10. 5. 2017, 28. 4. 2017 a 18. 5. 2017), která jednoznačně předcházela datu vystavení zjednodušených průvodních dokladů (dne 29. 5. 2017), nasvědčovala tomu, že žalobkyně vystavila zjednodušené průvodní doklady až dodatečně po uskutečnění předmětných doprav

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vybraných výrobků příjemci do Polska a zjevně také dodatečně je nechala potvrdit příjemcem podle předchozího data přijetí vybraných výrobků. Uvedené zjednodušené průvodní doklady vystavené až dne 29. 5. 2017 tak zjevně vůbec nedoprovázely vybrané výrobky dopravované do Polska v případě předmětných doprav ve dnech bezprostředně předcházejících přijetí vybraných výrobků příjemcem v Polsku - 20. 3. 2017, 28. 4. 2017, 10. 5. 2017 a 18. 5. 2017, resp. dopravy vybraných výrobků proběhly v rozporu s kumulativní podmínkou § 14 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních bez veřejnoprávní kontroly a bez veřejnoprávního dokladu (v té době neexistujícího zjednodušeného průvodního dokladu) zcela v soukromoprávních intencích obchodu sjednaného žalobkyní.

29. Přijetí vybraných výrobků na zjednodušeném průvodním dokladu č. 4/04/2017 bylo potvrzeno ke dni 20. 3. 2017, přičemž však faktura – daňový doklad č. 0333004323 (vystavený pro žalobkyni dodavatelem MAKRO Cash&Carry s. r. o.) byla vystavena dne 18. 4. 2017 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 18. 4. 2017. V době skutečného uskutečnění dopravy (někdy před dnem 20. 3. 2017, k němuž je potvrzeno přijetí vybraných výrobků příjemcem v Polsku) nemohl tento daňový doklad (resp. tedy doklad o prodeji ve smyslu § 5 odst. 3 o spotřebních daních) vůbec existovat, neuskutečnilo se ještě k tomuto dni ani předmětné zdanitelné plnění na něm potvrzované a tento doklad tedy nemohl prokazovat zdanění předmětných vybraných výrobků spotřební daní na daňovém území České republiky, neboť v době dopravy vybraných výrobků do Polska ještě neexistoval a ani k uskutečnění zdanitelného plnění na něm potvrzovaném ještě nedošlo. Žalobkyně tak v případě dopravy uskutečněné „na základě“ zjednodušeného průvodního dokladu č. 4/04/2017 kromě neunesení důkazního břemene ohledně splnění podmínek stanovených § 14 odst. 2 písm. a) a b) zákona o spotřebních daních neunesla důkazní břemeno ještě ohledně splnění třetí kumulativní podmínky stanovené § 14 odst. 2 písm. d) téhož zákona.
30. I kdyby byla spotřební daň hypoteticky dvakrát zaplacená, v České republice a v jiném členském státě, nesplnění jedné z podmínek § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních způsobí, že nárok na vrácení daně nevznikne.
31. Podle § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních: *„Plátcí, který dopraví vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky do jiného členského státu pro účely podnikání nebo pro plnění úkolů veřejnoprávního subjektu, vzniká nárok na vrácení daně za podmínek, že*
- a) před odesláním vybraných výrobků správci daně oznámí, že uplatní nárok na vrácení daně,*
 - b) vybrané výrobky jsou dopravovány se zjednodušeným průvodním dokladem (§ 30),*
 - c) předloží navrácené vyhotovení zjednodušeného průvodního dokladu řádně potvrzené příjemcem,*
 - d) předloží doklad o tom, že daň za vybrané výrobky, které byly dopraveny do jiného členského státu, byla na daňovém území České republiky zaplacená nebo přiznána a zaplacená,*
 - e) předloží doklad o*
 - 1. zaplacení daně v členském státě určení,*
 - 2. zaplacení daně v členském státě, ve kterém došlo ke ztrátě během dopravy nebo ve kterém byla ztráta během dopravy zjištěna s výjimkou nepředvídatelné ztráty nebo znehodnocení, nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. skutečnosti, že vybraný výrobek není v členském státě určení předmětem daně nebo že je od daně osvobozen, vydaný příslušnými orgány členského státu určení,

f) u zdaněných vybraných výrobků, které podléhají značení podle tohoto zákona a byly uvedeny do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky, předloží potvrzení od správce daně jiného členského státu, že značení podle tohoto zákona byla zničena nebo odstraněna.

Nárok na vrácení daně vzniká dnem splnění poslední podmínky ze všech podmínek uvedených v písmenech a) až f).“

32. Stěžejní žalobní námitka žalobkyně spočívala v nesouhlasu se správními orgány ohledně splnění podmínek podle § 14 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o spotřebních daních.
33. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalobkyně v daňovém řízení žádala o vrácení uhrazené spotřební daně v souvislosti s vývozem piva ve volném daňovém oběhu z ČR do Polska (128 hl, 88 hl, 110,08 hl a 138,56 hl piva).
34. Pokud šlo o posouzení, zda žalobkyně splnila podmínku podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, totožnou otázkou se v souvislosti s žalobkyní uskutečněným dovozem piva z České republiky do Polska za obdobných skutkových okolností (pouze za jiné zdaňovací období) zdejší soud zabýval již ve věcech vedených pod sp. zn. 14 Af 21/2019 (zdaňovací období březen 2018), sp. zn. 14 Af 20/2019 (zdaňovací období duben 2018), sp. zn. 10 Af 14/2019 (zdaňovací období leden 2018) a sp. zn. 14 Af 28/2019 (zdaňovací období září 2018). Závěry, které městský soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 7. 2020, č. j. 14 Af 21/2019 – 31, bez výhrady potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Afs 238/2020 – 62. Rovněž závěry, které městský soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 7. 2020, č. j. 14 Af 20/2019 – 37, bez výhrady potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2022, č. j. 10 Afs 239/2020 – 48. V rozsudku ze dne 31. 1. 2022, č. j. 14 Af 28/2019 – 48, se pak městský soud zabýval rovněž posouzením, zda žalobkyně splnila v souvislosti s uskutečněným dovozem piva z České republiky do Polska za obdobných skutkových okolností podmínku podle § 14 odst. 2 písm. b), d) zákona o spotřebních daních. Městský soud v nyní projednávané věci neshledal důvod se od citovaných rozsudků odchýlit a níže shrnuje jejich podstatné závěry.
35. Ustanovení § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních stanovuje podmínky, při jejichž splnění vzniká nárok na vrácení daně plátcí, který vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky dopraví do jiného členského státu za účelem podnikání. Uvedené ustanovení je vyjádřením komunitárního principu zákazu dvojího zdanění, který vyplývá mj. z čl. 33 odst. 6 směrnice 2008/118/ES, podle něhož „spotřební daň se v členském státě, ve kterém došlo k propuštění ke spotřebě, na žádost vrátí nebo promine, pokud příslušné orgány druhého členského státu zjistí, že vznikla daňová povinnost ke spotřební dani a daň byla v tomto členském státě vybrána“. Zákonodárce stanovil pod písmeny a) až f) podmínky, které musejí být splněny kumulativně, v opačném případě nárok na vrácení daně nevznikne.
36. Ustanovení § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních konkretizuje, že nárok na vrácení spotřební daně vzniká pouze za předpokladu, že plátce daně předloží doklad o tom, že daň byla odvedena jak na území České republiky, tak v členském státě určení [srov. písm. d) a e) tohoto ustanovení], čímž prokáže dvojí zdanění ve dvou členských státech. Podmínky stanovené pod písm. b) a c) téhož ustanovení pak slouží ke zmapování, které zboží bylo odesláno do členského státu určení a zda svým popisem odpovídá zboží, z něhož byla

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odvedena daň v členském státě odesláním. Tyto informace jsou obsaženy ve zjednodušeném průvodním dokladu, který musí být přiložen k přepravovanému zboží, jak přímo stanoví čl. 34 bod 1 směrnice 2008/118/ES. Zjednodušený průvodní doklad obsahuje mj. informace o druhu, množství, hmotnosti zboží, včetně jeho označení a identifikačního čísla.

37. Podmínka stanovená pod písm. a) ustanovení § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních zajišťuje, aby celní orgány měly možnost provést kontrolu samotné existence vybraných výrobků, a tím je následně ztotožnit s doklady prokazujícími zdanění spotřební daní. Oznámení, že plátce bude uplatňovat nárok na vrácení daně, totiž umožňuje provést kontrolu vybraných výrobků v dispoziční sféře daňového subjektu a tím ověřit, že tyto výrobky nebyly spotřebovány na území České republiky, ale odeslány do členského státu určení (zde do Polské republiky). Byť je ve zjednodušených průvodních dokladech uvedena specifikace zboží a jejich objem, tyto doklady samy o sobě nepodléhají kontrole ze strany celních orgánů, a proto pravdivost údajů na nich uvedených není ověřena.
38. K námitce, že oznamovací povinnost byla splněna podáním řádného daňového přiznání ke spotřební dani z piva za srpen 2018, městský soud uvádí následující. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala řádné daňové přiznání ke spotřební dani z piva za srpen 2018 dne 19. 9. 2018. Ve zjednodušeném průvodním dokladu č. 4/04/2017 je potvrzeno přijetí zboží příjemcem v Polské republice dne 20. 3. 2017 a v případě zjednodušeného průvodního dokladu č. 1/05/2017 je přijetí zboží potvrzeno dne 10. 5. 2017. Zjednodušené průvodní doklady č. 5/04/2017 a č. 2/05/2017 pak potvrzují přijetí vybraných výrobků příjemcem v Polské republice ke dni 28. 4. 2017 (doklad č. 5/04/2017) a ke dni 18. 5. 2017 (doklad č. 2/05/2017). Pokud tedy žalobkyně dopravila výrobky příjemci v Polské republice ve dnech 20. 3. 2017, 28. 4. 2017, 10. 5. 2017 a 18. 5. 2017 a řádné daňové přiznání podala 19. 9. 2018, není možné, aby jí byla splněna podmínka § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, neboť ta vyžaduje provedení oznámení před odesláním výrobků. Pokud žalobkyně opomenula splnit svou zákonnou povinnost a neoznámila před odesláním zboží svůj záměr uplatnit vrácení spotřební daně, neumožnila správci daně provést kontrolu, že tvrzený objem vybraných výrobků byl skutečně dovezen do Polské republiky, kde z něho byla odvedena spotřební daň. Z toho důvodu jí nemohl být přiznán nárok na vrácení spotřební daně v deklarované výši.
39. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Afs 238/2020 – 62, ztotožnil s výše uvedeným názorem, že předchozí oznámení má stěžejní význam právě pro plnění předběžné kontroly totožnosti dováženého zboží. Není-li toto oznámení splněno, je taková kontrola znemožněna. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v uvedeném ustanovení existoval rozpor s komunitární úpravou. Poukázal na to, že směrnice 2008/118/ES sice řeší v čl. 33 a násl. též vrácení daně v případě exportu do jiného členského státu, procesní detaily postupu vrácení daně však nestanoví. Dle čl. 9 směrnice se spotřební daň vyměří a vybere a popřípadě vrátí nebo promine *postupem stanoveným každým členským státem*. Směrnice v tomtéž ustanovení jen zdůrazňuje, že tato procesní úprava musí být stejná pro zboží tuzemské a zboží z jiných členských států (*Členské státy použijí stejné postupy na tuzemské zboží i na zboží pocházející z ostatních členských států*). Směrnice 2008/118/ES tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu stanoví jen základní zásady a detailní procesní úpravu ponechává na procesních předpisech členských států.
40. Žalobkyně taktéž namítla, že postup žalovaného je v rozporu se závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 Afs 108/2008-59, HUNSGAS, či

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozsudku Soudního dvora C-663/11. Městský soud poukazuje na to, že závěry uvedených rozhodnutí vyložil především již ve svém rozsudku ze dne 7. 7. 2020, č. j. 14 Af 21/2019 – 31 (srov. odst. č. 23 - 30) a ve vztahu k rozsudku HUNSGAS tak učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Afs 238/2020 – 62 (srov. odst. 19-22); obě rozhodnutí přitom shodně konstatují, že závěry, na které žalobkyně poukazuje, nejsou na projednávané věc přílehlavé (srov. odst. 26 a 28 rozsudku Městského soudu v Praze a odst. 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu). Soud pokládá za nadbytečné, aby znovu rekapituloval své již jednou vyřčené závěry. Vzhledem k tomu, že žalobkyni jsou oba citované rozsudky v její věci známé, soud již jen pro stručnost na jejich označené části odůvodnění odkazuje.

41. Podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních vzniká plátcí nárok na vrácení daně za podmínky, že vybrané výrobky jsou dopravovány se zjednodušeným průvodním dokladem (§ 30). V daném případě však byla podle průvodních dokladů doprava uskutečněna (29. 5. 2017) až po dodání, resp. příjmu zboží (ve dnech 20. 3. 2017, 28. 4. 2017, 10. 5. 2017 a 18. 5. 2017). Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že splnění podmínky podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních nebylo v daném případě prokázáno, protože ze zjednodušených průvodních dokladů vyplývá, že žalobkyně teprve po uskutečnění předmětné dopravy vybraných výrobků do Polska vystavila zjednodušené průvodní doklady, tedy v době zahájení dopravy tyto doklady neexistovaly a žalobkyně je vystavila až dodatečně. Žalobkyně v tomto případě neunesla důkazní břemeno o tom, že podmínka podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních byla naplněna, byť jí k tomu správce daně poskytl příležitost v rámci lhůty stanovené ve výzvě k odstranění pochybností. Obdobné platí i u podmínky podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o spotřebních daních, protože přijetí vybraných výrobků na zjednodušeném průvodním dokladu č. 4/04/2017 bylo potvrzeno ke dni 20. 3. 2017, přičemž faktura – daňový doklad č. 0333004323 (vystavený pro žalobkyni dodavatelem MAKRO Cash & Carry s.r.o.) byla vystavena dne 18. 4. 2017 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 18. 4. 2017. Ani v případě podmínky podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o spotřebních daních tak žalobkyně neunesla důkazní břemeno o jejím splnění.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
43. O náhradě nákladů účastníků řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, pak náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.